

Tahir **MUJIČIĆ**

Tranzicijsko vrijeme uzima svoje žrtve. Strasti se bildaju do iznemoglosti. Sredstva za bubrenje su na cijeni. Prazninu popunjava još prazniji "glamur". Živimo u vremenu "velikih ideja", a "velike ideje" ne podnose humor. Vrijeme je to povlačenja jezičnih ronilaca, poput Mujičića, nesviklih plutanju.

Sada se u Hrvatskoj, govori Mujičić, na jezičnom planu vodi bitka do posljednje kune.

Između karnevalizacije politike i karnevalizacije jezika, pametni će uvijek odabrati drugo. Oni drugi su ionako već odabrali prvo.

Prostore duhovne igre zauzeli su duhovi *Big Brother*a. Obrazovni programi na televiziji nisu nam više potrebni jer imamo *Red Carpet*, *Exklusiv* i slične šupljine. Teatar se preselio u parlament. Ideologiju, režiju i kritiku teško je razlikovati jednu od druge. Gluma je postala globalnim fenomenom. Uloga uloge postala je nepovrediva...

Vrijeme je, kaže Mujičić, da Mujičić bude "sam svoj tim".

Pobratimstvo se spušta na razinu jezika u svojevrzni, Sead Begović kaže, jezični ekumenizam.

U vremenu u kojemu nije važno što si do sada učinio, nego kako plivaš između ideologije i medijskih igara, Mujičić kaže: "Volim što sam star, to me pomlađuje", te umjesto *stand up*, predlaže *seat down comedy*.

U vremenu u kojemu dominiraju, kako Mujičić kaže, "astralni Hrvati na naglo", Mujičić sebe vidi više u društvu sa slikama i drugim umjetničkim artefaktima nego s naglo oblikovanim sljedbenicima kuřentne ideologije.

Ima ljudi koji su osuđeni na jednu stvar koja im dobro ide: pišu pjesme ili su dramski pisci, ili su producenti, slikari, jezikoslovci... ili ništa od toga ne rade dobro pa su političari. Tahir Mujičić ima više kreativnih pretinaca i vječiti je bjegunac. On će i rat i sve nevolje svijeta iskoristiti za novi bijeg. Naravno, ne u politiku, nego u neke svoje nove kreativne svjetove.

Njegova pojava obogatila je hrvatsko kazalište svježim idejama i poletom. Majstor je farse, parodije, igranja s registrima govora i ismijavanja ideologija i mitova kasnog socijalizma bivše Jugoslavije, što je u svoje vrijeme bilo dobrodošlo.

Mujičić, kako sam kaže, biva otjeran u poeziju.

Relevantnim i autentičnim pjesnikom smatra ga Mile Stojić (u prikazu *Orijent u agramerskoj publici*). Ervin Jahić bilježi kako Tahir "demonstrira čudesnu moć vlastite poetske radijacije", a Sead Begović u njegovim stihovima pronalazi "orgijastički osjećaj slobode".

Sarajevskoj publici koja Tahira Mujičića vjerojatno ne poznaje dovoljno najkraće će ga predstaviti Tonko Maroević: "Jer taj se vječno mladi pjesnik i dramatik, redatelj i prevoditelj, scenograf i kostimograf, humorist i karikaturist, spisatelj i ravnatelj, osnivač i pomagač, pomoćnik i savjetnik, utemeljitelj i voditelj, adaptator i realizator, ilustrator i nikad gnjavator ogledao na toliko područja da najvjerojatnije ni sam nema uvid u sve odvojke i ogranke svojega djelovanja."

Sarajevo i Tahir vole se a da to, barem jednim dijelom, ni ne znaju.